

Sygnatura akt II AKa 357/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Maciej Skórniak /spr./

Sędziowie: SA Cezariusz Baćkowski

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Joanna Rowińska

przy udziale Waldemara Kawalca prokuratora Prokuratury (...)

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2022 r. sprawy:

H. S. (1)

oskarżonego z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

J. S. (1)

oskarżonego z art. 158 § 1 kk i art. 156 § 1 pkt 2 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

G. K. (1)

oskarżonego z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 23 lipca 2021 r., sygn. akt III K 118/21

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 6,66 złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego oraz wymierza im opłaty i tak: oskarżonemu G. K. (1) 120 złotych, H. S. (1) 120 złotych, J. S. (1) 400 złotych, za II instancję.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 357/21	
Załącznik dołącza się w każdym	2		

przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 23 lipca 2021 roku w sprawie sygn. akt III K 118/21		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
oskarżyciel posiłkowy		
oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia				
	# w całości			
# na korzyść		co do winy		
na niekorzyść	w części	co do kary		
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli			

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
# uchylene	# zmiana	
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY		
2.1. Ustalenie faktów		

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1	J. S. (1)	Oskarżony J. S. (1) został pobity przez oskarżonych G. K. (1) i H. S. (1)	Uzupełniające wyjaśnienia oskarżonego J. S. (1)	395
2.1.1.2	G. K. (1)	Oskarżony nie był karany.	Dane o karalności	380
2.1.1.3	H. S. (1)	Oskarżony nie był karany.	Dane o karalności	379
2.1.1.4	J. S. (1)	<p>Oskarżony był w przeszłości karany sędownie i tak:</p> <p>wyrokiem Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej z dnia 12.04.2011 r. w sprawie sygn. akt II K 550/10, za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. przy zas. art.58 § 3 k.k., na karę 150 st. Po 10 zł grzywny;</p> <p>wyrokiem Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej z dnia 18.07.2016 r., w sprawie sygn. akt II K 596/15, za przestępstwo z art. 266 § 1 k.k., na karę 100 st. po 20 zł grzywny;</p> <p>wyrokiem Sądu Rejonowego w</p>	Dane o karalności	381-382

		<p>Suchej Beskidzkiej z dnia 2.02.2018 r., w sprawie sygn. akt II K 174/16, za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności;</p> <p>wyrokiem Sąd Rejonowego w Suchej Beskidzkiej z dnia 15.01.2019 r. w sprawie sygn. akt II K 315/18, za przestępstwo z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 3 lat próby.</p> <p>Wyrokiem Sądu Rejonowego w Myślenicach z dnia 19.02.2019 r., w sprawie II K 549/18, za przestępstwo z art. 222 § 1 k.k., na karę 100 st. po 10 zł grzywny.</p>		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1	Uzupełniające wyjaśnienia oskarżonego J. S. (1)	Twierdzenia zawarte w wyjaśnieniach oskarżonego nie budzą wątpliwości w konfrontacji z całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Pozostają też zgodne z ustaleniami Sądu I instancji. Nie można jednak pomijać, że jest to dowód jednostronny. Oskarżony akcentuje okoliczności dla niego korzystne, a pomija te, które go obciążają.	
2.1.1.2	Dane o karalności	Dowód o ma charakter dokumentu urzędowego.	
2.1.1.3	Dane o karalności	Dowód o ma charakter dokumentu urzędowego.	
2.1.1.4	Dane o karalności	Dowód o ma charakter dokumentu urzędowego.	

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1. albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1</p>	<p>Apelacje wspólną co do oskarżonych G. K. (1) i H. S. (1) złożył ich obrońca adw. A. M., zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:</p> <p>rażące naruszenie przepisów postępowania karnego, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:</p> <p>I.rażące naruszenie przepisów postępowania karnego, które mogło mieć wpływ</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

na treść
zaskarżonego
wyroku, a to:

a) art. 5 § 2, 7 i 410
k.p.k., polegające na:

1) przyjęciu, że w
nocy z dnia 25 na 26
sierpnia 2020 r. w
lokalu mieszkalnym
położonym we W.
przy ul. (...)
pomiędzy
wszystkimi
oskarżonymi doszło
do bójki, pomimo że
okoliczności
zdarzenia wskazują
jednoznacznie, iż G.
K. (1) oraz H. S. (1)
odpierali wówczas
bezpośredni,
bezprawny zamach
J. S. (1) na dobro
chronione prawem,
jakim było ich życie
i zdrowie, a przez to
działali w granicach
obrony koniecznej,
nie mając zamiaru
brania w
jakiegokolwiek bójce,
albowiem:

a) to J. S. (1) bez
wyraźnego powodu
uderzył pięścią w
twarz G. K. (1),
a gdy H. S. (1)
próbował uspokoić
J. S. (1), ściągnął
on koszulkę, zaczął
krzyczeć „KSW,
MMA” i
wymachiwać
metalowym
przedmiotem, robił
miejsce do bójki,
chciał się bić, a gdy

G. K. (1) podszedł do J. S. (1), J. S. (1) uderzył go metalowym narzędziem w rękę, a następnie pięścią w twarz, w wyniku czego G. K. (1) wywrócił się na podłogę, a potem J. S. (1) rzucił się na H. S. (1);

b) gdy G. K. (1) próbował odciągnąć leżącego na H. S. (1) J. S. (1), J. S. (1) odgryzł mu znaczną część małżowiny usznej, a następnie puścił H. S. (1) i nadal atakował;

c) H. S. (1) wychodząc z lokalu mieszkalnego, w którym doszło do zdarzenia objętego zaskarżonym wyrokiem, zatelefonował na numer alarmowy 112, gdyż potrzebował pomocy medycznej, lecz poinformował także dyspozytora, że pomocy tej może także wymagać J. S. (1), zaś J. S. (1) prosił właścicieli lokalu mieszkalnego, gdzie doszło do zdarzenia, o niezawiadomienie policji, deklarując, że całą odpowiedzialność za zniszczenia w lokalu weźmie na siebie;

d) świadek K. P. (1) zeznała, że jeden z dwóch mężczyzn, którzy wyszli z lokalu mieszkalnego, gdzie doszło do zdarzenia, powiedział do drugiego „spodziewałeś się takiej reakcji?”, co oznacza, iż oskarżeni G. K. (1) i H. S. (1) tuż po zdarzeniu byli nim zszokowani;

e) oskarżony J. S. (1) sam w swoich wyjaśnieniach przyznał, że jest osobą nerwową, pobudliwą, był w przeszłości wielokrotnie karany za przestępstwa z użyciem przemocy, a więc w sytuacji stresującej dla niego, gdy nie spodobało mu się z jakichś powodów postępowanie oskarżonych G. K. (1) i H. S. (1), mógł zareagować agresją.

2) przyjęciu za niewiarygodne wyjaśnień G. K. (1) i H. S. (1), z których wynikało, że podjęli oni walkę z oskarżonym J. S. (1) jedynie we własnej obronie, gdyż w wyjaśnieniach tych nie wskazali, by podejmowali oni realne próby wydostania się z mieszkania, w

którym doszło do konfliktu, bowiem nie ma w nich stwierdzeń, że któryś z tych oskarżonych kierował się do drzwi wejściowych, ale zostało to uniemożliwione przez J. S. (1), pomimo że z wyjaśnień tych jednoznacznie wynika, iż oskarżeni w trakcie całego zdarzenia chcieli opuścić lokal mieszkalny, w którym do niego doszło, ale uniemożliwił im to J. S. (1), który był agresywny, atakował ich, przez co oskarżeni ci pozostawali w tym mieszkaniu, nie dlatego, że chcieli się rozprawić z J. S. (1), ale dlatego, że opuszczenie tego mieszkania było po prostu niemożliwe.

3) przyjęciu, że słowa, które usłyszała świadek K. P. (2) „przestań go bić, sprawdź, czy żyje, zabrałeś mu już klucze” świadczą o tym, że mimo iż oskarżony J. S. (1) został obezwładniony, to był dalej bity przez oskarżonych G. K. (1) i H. S. (1), pomimo że po pierwsze słowa te

wskazują, że J. S. (1) był bity przez jedną osobę, a po drugie, że bicie to odbywało się w ramach odpierania bezpośredniego, bezprawnego zamachu J. S. (1).

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że przy stanie faktycznym ustalonym przez Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie ma możliwości zastosowania wobec oskarżonych H. S. (1) i G. K. (1) dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania, pomimo, że przy takich ustaleniach wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonym tym wyrokiem nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a ich postawa, jako osób uprzednio niekaranych za przestępstwo umyślne, ich

	<p>właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będą oni przestrzegali porządku prawnego, w szczególności nie popełnią przestępstwa, zwłaszcza że, jak słusznie zauważył to Sad I instancji, nie byli oni inicjatorami zajścia, działali spontanicznie pod wpływem chwili będąc zaskoczonymi zaistniałą sytuacją, zaś prognoza kryminologiczna oskarżonych, którzy nigdy nie byli karani, jest pozytywna.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonych G. K. (1) i H. S. (1) nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>Oceniając postawiony przez obrońcę zarzut tj. naruszenia przepisów art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. należy w pierwszym</p>			

rzędzie wskazać, że zarzut ten został skonstruowany nieprawidłowo.

Zarzuty naruszenie tych przepisów ma charakter konkurencyjny i należy naruszenie każdej z tych norm rozważać odrębnie.

Oceniając postawiony przez obrońcę zarzut naruszenia zasady in dubio pro reo z art. 5 § 2 k.p.k. należy przede wszystkim wskazać, jakie znaczenie ma ta reguła dowodowa i w jakich okolicznościach może mieć zastosowanie. Nie jest to oczywiście reguła, która pozwala na zastąpienie dowodzenia w oparciu o dowody i fakty nimi stwierdzone. W pierwszym bowiem rzędzie, to dowody, gromadzone i oceniane na gruncie art. 7 k.p.k. mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych. "Naruszenie reguły in dubio pro reo możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej

standardom
wynikającym z art.
7 k.p.k. ocenie
materiału
dowodowego, nadal
istnieją niedające się
usunąć wątpliwości,
które sąd rozstrzyga
niezgodnie z
kierunkiem
określonym w
przepisie art. 5 §
2 k.p.k. Oznacza to,
że w przypadkach,
w których skarżący
kwestionuje ocenę
poszczególnych
dowodów, nie może
być mowy o
naruszeniu art. 5 § 2
k.p.k. Zarzuty obrazy
art. 7 k.p.k. i art.
5 § 2 k.p.k. mają
bowiem charakter
rozłączny” (tak:
postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia
18 lutego 2021r.,
V KK 5/21,
LEX nr 3268035).
Konieczne jest przy
tym wykazanie,
że orzekający sąd
rzeczywiście powziął
niedające się usunąć
wątpliwości, jednak
nie rozstrzygnął ich,
wbrew obowiązкови
na korzyść
oskarżonego. "Dla
zasadności tego
zarzutu [naruszenia
art. 5 § 2 k.p.k -
przypis autora] nie
wystarczy
zaprezentowanie
przez stronę
własnych
wątpliwości co do
zgromadzonego

materiału dowodowego i wymowy poszczególnych dowodów. Jeżeli poczynione ustalenia faktyczne uzależnione są od obdarzenia wiarą tej, czy innej grupy dowodów, nie wchodzi w rachubę naruszenie reguły in dubio pro reo, albowiem jednym z podstawowych obowiązków sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 k.p.k.)" (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2021r., V KK 233/21, LEX nr 3219932).

W rozpoznawanej sprawie zachodzi właśnie taka sytuacja. Skarżący natomiast, ani w treści stawianego zarzutu, ani w uzasadnieniu swojej apelacji, nie wskazał jakie wątpliwości sąd winien powziąć. Sąd zaś istotnych trudności w dokonaniu ustalenia stanu faktycznego na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów nie wskazał.

Skarżący stawiając z kolei zarzut naruszenia art. 410

k.p.k. nie wykazał jakie dowody zostały pominięte, przez Sąd meriti. Naruszenie bowiem tego przepisu wymaga, aby wskazać dowody istotne dla sprawy, przeprowadzone przez sąd, które nie zostały ocenione i uwzględnione w rekonstrukcji stanu faktycznego. W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut taki jest chybiony, oraz faktycznie pozbawiony jest on uzasadnienia.

Sąd Okręgowy stanął na stanowisko, że zebrane w sprawie dowody, w tym w szczególności wyjaśnienia oskarżonych, weryfikowane i uzupełniane przez dowody o charakterze całkowicie obiektywnym, w szczególności zeznaniami świadka K. P. (1), protokołem oględzin mieszkania oraz opiniami stwierdzającymi obrażenia jakich doznali wszyscy uczestnicy zdarzenia, daje podstawę do ustalenia przebiegu zdarzenia z nocy 25/26 sierpnia 2020 roku. Ocena taka zasługuje na

akceptację. Sąd Okręgowy prawidłowo przy tym ustala, że działania oskarżonych G. K. (1) oraz H. S. (1) (taki sam sposób obrony przyjmuje także oskarżony J. S. (1)), nie mogą być traktowane jako działania w warunkach obrony koniecznej.

Ad. 1 a-c)

W ocenie Sądu ad quo nie ulega wątpliwości, że to właśnie oskarżony J. S. (1) zainicjował przemoc fizyczną, ten chciał się bić z pozostałymi oskarżonymi. Oskarżony nie tylko uderzył G. K. (1), wymachiwał metalowym przedmiotem, prowokował do bójki. Dokonane w tym zakresie przez Sąd Okręgowy ustalenia (pkt 1.1 uzasadnienia) wskazują właśnie na oskarżonego J. S. (1) jako tego, który zainicjował bójkę.

Na podstawie praktycznie wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie należy przyjmować, że

oskarżeni K. i S. wyzwanie do bójki przyjęli. Już w początkowej fazie zajścia, kiedy zostali zaskoczeni agresją ze strony oskarżonego J. S. (1) nie podjęli obrony. Oskarżony G. K. (1) otrzymał na samym początku zdarzenia silny cios w twarz, upadł oraz krwawił z nosa. Później, w czasie kiedy oskarżony J. S. (1) wykrzykiwał wezwania do bójki (krzyczał KSW i MMA) robił miejsce do starcia mężczyzn, oskarżeni G. K. (1) i H. S. (1) nie byli już atakowani. Podjęli wyzwanie oskarżonego, także po to aby zemścić się za ciosy zadane na samym początku zajścia.

Oczywiście zasługują na akceptację twierdzenia i poglądy obrońcy powołane w uzasadnieniu apelacji, wskazując na prawo napadniętego do obrony, na to, że prawo nie może ustępować przed bezprawiem. W świetle przeprowadzonych dowodów, trafnie jednak Sąd meriti przyjmuje, że takie okoliczności nie

zaszły. Oskarżeni świadomie podejmują wyzwanie rzucone przez oskarżonego J. S. (1). Zdecydowali się na starcie z nim. Oskarżeni G. K. (1) i H. S. (1), pod wpływem emocji, ale samodzielnie podjęli decyzję być napastnikiem i jednocześnie bronić się przed atakiem. Takie działanie wyklucza kontratyp obrony koniecznej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 lipca 2021 r., w sprawie II AKa 79/19, LEX nr 3402041, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 27 marca 2018 r., w sprawie sygn. akt II AKa 16/18, LEX nr 2531892 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 listopada 2017 r., w sprawie II AKa 302/17, LEX nr 2418152). „Brak jest podstaw do przyjęcia prawa do obrony koniecznej, jeśli doszło do starcia pomiędzy dwoma osobami wzajemnie się prowokującymi w sposób świadczący o zgodzie obu na podjęcie walki. Wskazuje się, że w takim przypadku

obie osoby dokonują
względem siebie
zamachów
bezpprawnych” – tak
Sąd Apelacyjny we
Wrocławiu, wyrok z
dnia 27 lutego 2013
roku, w sprawie II
AKa 38/13, LEX nr
1299047).

Tak właśnie
zachowanie
oskarżonych
należało ocenić. Sam
skarżący odwołując
się do tych ustaleń
sądu odnoszących
się do agresywnego
zachowania
oskarżonego J. S. (1),
pomija te wszystkie
okoliczności, które
wskazują na takie
samo zachowanie się
oskarżonych G. K.
(1) i H. S. (1).
W tym zakresie
należało odwołać się
do relacji K. P. (1),
która relacjonowała
hałasy dochodzące z
sąsiedniego
mieszkania. Hałasy
niewątpliwie
towarzyszące bójce.
W tym zakresie
dowodem istotnym
jest także protokół
ogłędzin mieszkania.
Nie powtarzając w
tym miejscu treści
tego protokołu,
należy wskazać, że
mieszkanie zostało
zdeastowane.
Uszkodzenia te, o ile
nie było to celowe
niszczenie, a żaden
z dowodów na to

wprost nie wskazuje, były wynikiem bójki, gdzie mężczyźni zadawali sobie ciosy wielokrotnie, w różnych miejscach oraz również przy użyciu różnych przedmiotów.

W końcu, twierdzenia obrońcy oskarżonych zawarte w apelacji, całkowicie pomijają wyniki opinii sądowo – lekarskiej J. S. (1) (k. 34-39 i 163-168) stwierdzające u niego rozległe podbiegnięcia krwawe, obrzęki, rany, otarcia naskórka na głowie i na całym ciele. Obrażenia te mogły powstać jedynie w wyniku zadania wielu ciosów. W wyniku bicia, a nie jedynie działania polegającego na odpieraniu zamachu. Trafnie Sąd meriti przyjmuje, również na podstawie zeznań K. P. (1), że samo zakończenie zajścia miało charakter jednostronny. To oskarżeni H. S. (1) i G. K. (1) bili oskarżonego J. S. (1). Ten już wówczas leżał, jak sam twierdzi, udawał nieprzytomnego, a oskarżony G. K.

(1) powstrzymywał H. S. (1). Wówczas zachodziła obawa, czy oskarżony S. żyje. Zajście było nacechowane dużą intensywnością i brutalnością po obu stronach (co należy wnieść przede wszystkim z ujawnionych w wszystkich uczestników obrażeń). Miało ono też charakter długotrwały (od około godziny 3.00 do 4.30 rano).

Takie oceny stanu faktycznego nie zmienia również fakt, że oskarżeni byli zaskoczeni agresją oskarżonego J. S. (1) wobec nich, a później, wzywając pomoc medyczną wskazywali także na oskarżonego J. S. (1), jako także poszkodowanego.

Oczywiście świadczy to o tym, że nie chcieli, aby ten stracił życie lub doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu. Dowodzi to jednak też tego, że mieli oni świadomość, że został przez nich dotkliwie pobity. Na tyle dotkliwie, że zrodziła się u nich obawa o jego stan zdrowia. Było to przy tym działanie,

które nie mogło być podyktowane jedynie wolą odparcia zamachu.

Sąd meriti miał również na uwadze osobowość oskarżonego J. S. (1), jego skłonność do agresji, która ujawnia się zwłaszcza po spożyciu alkoholu. Wynika to z wyjaśnień samego oskarżonego, który potwierdzał, że bywa „nerwowy”. Taka skłonność do agresji oskarżonego znajduje przy tym potwierdzenie w jego uprzedniej karalności. Mimo dość młodego wieku, aktualnie ma on 37 lat, był 3 razy karany za przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu i jeden raz za naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza (art. 222 § 1 k.k.). Takie ustalenie dawało podstawę do uznania za wiarygodne twierdzenia oskarżonych o tym, że to oskarżony J. S. (1) rozpoczął zajście, bez powodu prowokował do bójki. Nie ma jednak podstaw do zakwestionowania ustaleń, co do tego,

że oskarżony J. S. (1) został finalnie pobity.

Ad. 2.

Odniesienie się do oceny stawianego tu zarzutu w zasadniczym zakresie zawarte zostało już wyżej. Teza o jedynie obronnym nastawieniu oskarżonych, pozostaje sprzeczna nie tylko do relacji oskarżonego J. S. (1), ale również z niewątpliwymi obiektywnymi dowodami. Relacja świadka K. P. (1), protokół oględzin oraz wyniki opinii sądowo – lekarskiej dotyczącej J. S. (1), ale też opinie stwierdzające obrażenia ciała pozostałych oskarżonych, pozwalają na stwierdzenie, że zajęcie miało przebieg, który wskazuje również na agresywne zachowanie wszystkich oskarżonych. Sąd meriti miał niewątpliwie podstawy do przyjęcia, że oskarżeni G. K. (1) i H. S. (1) uczestniczyli w bójce z J. S. (1).

Ad. 3.

Treść cytowanych zeznań świadka K. P. (1) faktycznie odnoszą się do końcowej fazy zajścia. Pozostają one w tym zakresie zgodne z wyjaśnieniami J. S. (1). Zasadnicze znaczenie ma przy tym to, że oskarżeni G. K. (1) i H. S. (1) opuszczali mieszkanie przy ul. (...), około godziny 4.30. Po około półtorej godziny bójki, bójki w której uczestniczyli po jednej stronie obaj oskarżeni, a nie tylko H. S. (1). Przekonuje o tym, oprócz wskazanych relacji, fakt że obaj oskarżeni (K. i S.) mają obrażenia ciała, szereg takich obrażeń i to na całym ciele miał także J. S. (1). Świadczy to przekonująco o udziale obu oskarżonych w wymianie ciosów z oskarżonym J. S. (1).

Podsumowując powyższe uwagi należy przyjmować, że Sąd ad quo oceniając dowody, w tym fragmentarycznie odmawiając wiarygodności wyjaśnieniom

oskarżonych, nie naruszył granic swobody sędziowskiej.

Skarżący nie wykazał, że twierdzenia i oceny Sądu I instancji są nielogiczne lub niezgodne ze wskazaniami doświadczenia życiowego.

Przeciwnie, w ocenie Sądu Apelacyjnego, dowody zostały ocenione prawidłowo, a ocena została poparta drobiazgową analizą każdego z dowodów.

Sąd Okręgowy trafnie ustala (pkt 1.1 uzasadnienia), że to właśnie w następstwie podjęcia walki, doszło do starcia mężczyzn, wzajemnego zadawania sobie ciosów, przytrzymywania się itd. W tej właśnie fazie zajścia, oskarżony J. S. (1) odciągany przez G. K. (1) odgryzł H. S. (1) znaczny fragment małżowiny usznej.

Ad II.

Stopień społecznej szkodliwości czynu in concreto musi być oceniany zgodnie ze wskazaniami z art. 115 § 2 k.k., na podstawie

całokształtu okoliczności podmiotowych i przedmiotowych czynu. W ocenie Sądu Apelacyjnego okoliczności podniesione przez Sąd meriti, a odnoszące się właśnie do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonym (pkt 4 uzasadnienia) każą traktować stopień ten jako wyższy niż nieznacny. Oceniając sposób działania oskarżonych trzeba mieć na uwadze, że ich działanie było sprowokowane przez J. S. (1), to on wywołał ową bójkę. Oskarżeni sami także doznali istotnego uszczerbku na zdrowiu, zwłaszcza oskarżony H. S. (1) ciężkiego uszczerbku w postaci ubytku małżowiny usznej. Nie może to jednak usprawiedliwiać działania oskarżonych. Bójka jest zawsze działaniem niebezpiecznym. W niniejszym przypadku, była to bójka o faktycznie wysokiej intensywności. Wszyscy uczestnicy zostali narażeni na

ciężki uszczerbek na zdrowiu oraz doznali licznych obrażeń ciała. Działanie oskarżonych było długotrwałe, intensywne oraz niebezpieczne. Oskarżeni czynu tego dopuścili się przy tym działając pod wpływem alkoholu, który w przebiegu zajścia miał istotną rolę jako czynnik wyzwalający agresję. Wszystkie okoliczności zdarzenia i ustalony sposób działania oskarżonych przekonuje, że ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz wymiar kary (kary łagodnej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania), jest prawidłowe.

Wniosek

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez:

1) uniewinnienie oskarżonych G. K. (1) i H. S. (1) od czynów przypisanych im w punkcie I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz uchylenie pozostałych

zasadny
 częściowo zasadny
 # niezasadny

punktów
zaskarżonego
orzeczenia
dotyczących tych
oskarżonych, albo

2) zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez:

a) uznanie
oskarżonych G. K.
(1) i H. S. (1)
ich za winnych
przypisanego im
czynu i odstąpienie,
na podstawie art.
25 § 2 k.k. od
wymierzenia im kary
przy przyjęciu, że
oskarżeni G. K.
(1) i H. S. (1)
zastosowali sposób
obrony
niewspółmierny do
niebezpieczeństwa
zamachu;
ewentualnie
uchylenie
pozostałych
punktów
zaskarżonego
orzeczenia
dotyczących tych
oskarżonych;

b) zmianę
zaskarżonego
wyroku w punkcie
I jego części
dyspozytywnej
poprzez warunkowe
umorzenie
niniejszego
postępowania na
okres próby
wynoszący 2 lata.

Zwięźle o powodach
uznania wniosku za

<p>zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Nieuwzględnienie zarzutów apelacji obrońcy musiało skutkować nie podzieleniem wniosków tej apelacji w zakresie zmiany wyroku, tak przez uniewinnienie oskarżonych, jak i przez warunkowe umorzenie postępowania.</p>	
<p>3.1. Apelacje od zasadny wyroku # złożył # także częściowo obrońca zasadny oskarżonego # J. S. niezasadny (1) adw. O. K. zaskarżając wyrok w całości zarzucił: 1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, wnikający ze sprzecznej z</p>	

zasadami
logicznego
rozumowania
i
doświadczenia
życiowego
oceny
materiału
dowodowego
zgromadzonego
w
sprawie,
polegający
na
uznaniu,
że :

a)
oskarżony
J. S.
(1)
był
prowodyrem
bójki
pomiędzy
oskarżonymi;
na
co
rzekomo
wskazują
wyjaśnienia
G.
K.
(1) i
H.
S.
(1)
oraz
opinie
sądowo-
lekarskie,
jak
również
okoliczności
dotyczące
charakteru
oskarżonego
oraz
dotychczasowego

trybu
życia;

b)
oskarżeni
G.
K.
(1)
oraz
H.
S.
(1)
byli
zaskoczeni
postępowaniem
oskarżonego

J. S.
(1);
na
co
rzekomo
wskazują
zeznania
świadka

K.
P.
(1);

c)
uznanie
za
niewiarygodne
twierdzenie

J. S.
(1),
iż
zniszczeń
w
mieszkaniu

przy
ul.
(...)

we
W.
dokonali
wyłącznie

G.
K.
(1) i
H.

S.
(1);
na
co
dowodem
rzekomo
jest
fakt,
iż J.
S.
(1)
wziął
na
siebie
odpowiedzialność
za
zniszczone
rzeczy
i
przywrócił
własnymi
siłami
lokal
do
stanu
poprzedniego;

d)
oskarżony
J. S.
(1)
działał
umyślnie,
w
zamiarze
bezpośrednim,
powodując
u
oskarżonego
H.
S.
(1)
ciężki
uszczerbek
na
zdrowiu
w
postaci
trwania
istotnego

zeszpecenia;
na
co
brak
jest
w
aktach
przedmiotowej
sprawy
jakiegokolwiek
dowodu
świadczącego
i
potwierdzającego
taki
zamiar;

e)
oskarżony
J. S.
(1)
posiadał
możliwość
sterowania
swoim
postępowaniem,
dokonywania
wyborów
pomiędzy
zachowaniem
pożądanym
z
ogólnospołecznego
punktu
widzenia
i
sprzecznym
z
modelem
poprawnych
społecznie
relacji
międzyludzkich;
tym
samym,
uznanie
za
niewiarygodne
wyjaśnienia
oskarżonego

J. S.
(1)
opisujące
zdarzenie
ataku
na
jego
osobę
przez
G.
K. i
H.
S. i
doprowadzenie
do
sytuacji,
w
której
J. S.
obawiał
się o
swoje
życie
i
odpierał
atak
swoich
oprawców;

co
miało
wpływ
na
treść
zapadłego
w
sprawie
orzeczenia.

2)
obrazę
przepisów
postępowania,
która
mogła
mieć
wpływ
na
treść

orzeczenia,
a to:

a)

art.

7

k.p.k.

w

zw.

z

art.

4

k.p.k.

i w

zw.

z

art.

5 §

2

k.p.k.,

poprzez

przyznanie

wiarygodności

wyjaśnieniom

oskarżonych

G.

K.

(1)

oraz

J. S.

(4)

praktycznie

w

całości,

a

tym

samym

oparcie

zapadłego

w

sprawie

orzeczenia

de

facto

głównie

na

zeznaniach

tych

oskarżonych,

bez

uwzględnienia
okoliczności
świadczących
na
korzyść
oskarżonego
J. S.
(1),
jak
również
nierozstrzygnięcie
niedających
się
usunąć
wątpliwości
co
do
zaistnienia
bądź
przebiegu
zdarzeń
opisanych
w
uzasadnieniu
kwestionowanego
orzeczenia
na
korzyść
oskarżonego,
pomimo,
iż
zebrane
dowody
za
tym
przemawiały;

b)
art.
167
k.p.k.
w
zw.
z
art.
366
§ 1
k.p.k.,
tj.
ocenę

dowodów
na
podstawie
niekompletnego
materiału
dowodowego
poprzez
zaniechanie
przeprowadzenia
wnioskowanych
dowodów,
tj.:

-
ponownego
przesłuchania
znaczącego
świadka
zdarzenia
Pani
K.
P.
(1),
na
okoliczność
przebiegu
zdarzenia;

-
przesłuchania
świadka
funkcjonariusza
policji
Ł.
K.,
który
dokonywał
ogłędzin
mieszkania
przy
ul.
(...)
we
W.,
na
okoliczność
stanu
mieszkania
taj.
S.

zniszczeń
w
mieszkaniu,
z
których
mogłoby
być
możliwym
wnioskowanie
dotyczące
przebiegu
zdarzenia;

-
zwrócenia
się
do
ZOZ
o
wskazanie
imiennych
nazwisk
ratowników,
którzy
udzielili
pomocy
oskarżonemu
H.
S.
(1) i
przekazanie
rozmowy
telefonicznej
kiedy
H.
S.
(1)
wzywał
pogotowie
ratownicze
celem
ustalenia,
czy
w.w.
osoby
mają
wiedzę
na
temat
przebiegu

zdarzenia,
którą
mogły
uzyskać
w
kontakcie
z
oskarżonymi
bezpośrednio
po
zdarzeniu;

co
miało
wpływ
na
treść
zapadłego
w
sprawie
orzeczenia.

Zwięźle
o
powodach
uznania
zarzutu
za
zasadny,
częściowo
zasadny
albo
niezasadny

Zarzuty
apelacji
obroncy
oskarżonego
także
nie
zasługują
na
uwzględnienie.

Ad.

1.

Skarżący
formułując

zarzut
błędu
w
ustaleniach
faktycznych
zmierza
do
wykazania,
że
ustalenia
Sądu
Okręgowego
w
zakresie
w
jakim
ten
przypisał
oskarżonemu
sprawstwo
przestępstwa
pozostaje
niezgodne
z
wymową
wiarygodnych
i
poprawnie
ocenionych
dowodów,
bądź
przeprowadzone
przez
sąd
dowody
nie
dają
podstawy
do
dokonania
wskazanych
ustaleń
faktycznych.
Chodzić
ma
w
tym
przypadku
o
tzw.

"błąd
braku",
jak
też
o
tzw.
"błąd
(~~nie~~ dowodności"
Sąd
Apelacyjny
we
Wrocławiu
wyrok
z
dnia
9
sierpnia
2018
roku,
II
AKa
184/18
LEX
nr
2556688).
Postawienie
takiego
zarzutu
wymaga
przy
tym
wykazania,
że
istotnie
ustalenia
sądu
są
wadliwe
wobec
treści
przeprowadzonych
w
sprawie
dowodów.
Nie
wystarczy
manifestowanie
odmiennej
oceny
dowodów,

czy
odmiennej
ich
interpretacji.
Stanowisko
skarżącego
i
uzasadnienie
stawianego
zarzutu
ogranicza
się
jedynie
do
takiej
właśnie
polemiki.

Ustalając,
że
to
właśnie
oskarżony
J. S.
(1)
sprowokował
bójkę
z
oskarżonymi,
Sąd
opierał
się
na
szeregu
istotnych
dowodów,
w
tym
wyjaśnieniach
oskarżonych
G.
K.
(1) i
H.
S.
(1),
ale
także
na
dowodach

całkowicie
obiektywnych
takich
jak
relacja
K.
P.
(1),
której
zeznania
wskazują
właśnie
na
wypowiedzi
oskarżonego
będące
wezwaniami
do
bójki,
konfrontacji
fizycznej.
Jednocześnie
relacja
oskarżonych
o
początku
zajścia,
w
szczególności
co
do
tego,
że
oskarżony
S.
uderzył
pięścią
w
twarz
oskarżonego
G.
K.
(1),
pozostaje
potwierdzona
wynikami
opinii
sądowo
lekarskich
(k.

30-33,
159-162),
gdzie
stwierdzono
u
niego
właśnie
obrażenia
w
postaci
podbiegnięcia
krwawego
i
obrzęku
nosa,
pęknięcia
błony
śluzowej
nosa,
obrzęku
i
otarcia
błony
śluzowej
na
wardze
dolnej.
Takie
uszkodzenia
ciała
niewątpliwie
mogły
powstać
w
okolicznościach
podawanych
przez
oskarżonych
K. i
S.

Brak
jest
także
podstaw,
aby
kwestionować
relację
oskarżonych
G.

K.
(1) i
H.
S.
(1),
co
do
tego,
że
byli
oni
zaskoczeni
napastliwym
zachowaniem
oskarżonego.
Nie
ujawniły
się
wówczas
żadne
powody,
które
takie
zachowania
uzasadniały.
Motywów
takiego
zachowania
oskarżonego
należy
upatrywać
w
cechach
jego
osobowości.
Oskarżony
skłonności
do
agresji
potwierdzał
w
swoich
wyjaśnieniach.
Ma
to
też
odzwierciedlenie
w
jego
dotychczasowej

drodze
życiowej,
gdzie
cyklicznie
był
karany
właśnie
za
przestępstwa
przeciwko
życiu
i
zdrowiu.
W
tym
zakresie
ocena
Sądu
meriti
musi
być
traktowana
jako
prawidłowa.
W
sytuacji,
kiedy
żadna
ze
stron
nie
przedstawia
przekonującego
motywu
do
napaści,
należy
tego
motywu
upatrywać
w
nadpobudliwym
oraz
wyzwalającym
agresję
i
odhamowującym
działaniu
alkoholu.
Oskarżony

J. S.
(1)
będąc
pod
wpływem
alkoholu
najwyraźniej
słabo
kontroluje
agresję.

Jak
już
wskazywano
wcześniej,
relacja
świadka

K.
P.
(1)
daje
podstawę
do
ustalenia,
że
bójka
między
mężczyznami
miała
gwałtowny
przebieg
i
była
faktycznie
długa,
bo
mogła
trwać
około
półtorej
godziny.

To
uzasadnia
właśnie
fakt,
że
wiele
sprzętów
zostało
uszkodzonych

w
mieszkanu.
Rozmiar
tych
uszkodzeń,
koresponduje
z
wielością
obrażeń
ciała
jakich
doznali
uczestnicy,
w
tym
oskarżony
J. S.
(1).
Trudno
przy
tym
zaakceptować,
że w
tych
okolicznościach
przebieg
bójki
był
jednostronny,
tak
jak
to
chce
przedstawić
w
swoich
wyjaśnieniach
oskarżony
S..
Przeciwnie,
okoliczności
te
wskazują
właśnie
na
istotne
natężenie
przemocy
z
obu

stron
Chociaż
starcie
zakończyło
się
ostatecznie
porażką
oskarżonego
J. S.
(1).

W
tym
miejscu
należy
się
odwołać
również
do
tej
części
uwag
poświęconych
odniesieniu
się
do
apelacji
adw.
A.
M.,
a
poświęconych
warunkom
przyjęcia
kontratypu
obrony
koniecznej
z
art.
25 §
1
k.k.
w
bójce.
Orzecznictwo
wyklucza
stosowanie
tego
kontratypu
wobec

osoby,
która
jest
napastnikiem.
Atakując
inną
osobę
sprawca
liczy
się z
całkowicie
realną
możliwością
odwetu.
Wypowiedane
przez
oskarżonego
słowa,
stanowiące
wezwania
do
bójki;
„KSW”
i
„MMA”
oraz
towarzyszące
temu
zachowanie,
nie
może
być
interpretowane
inaczej
niż
chęć
wezwania
przeciwnika
do
bicia
się,
dla
samej
walki.
Niezależnie
jak
krytycznie
możemy
oceniać
taką

postawę,
trzeba
traktować
to
jako
rzeczywistą
motywację
oskarżonego.
Podyktowaną
niewątpliwie
spożytym
w
znacznej
ilości
alkoholem.

Sąd
Okręgowy
czyniąc
ustalenia
w
tym
przedmiocie,
nie
tylko
miał
podstawy
do
takich
ustaleń
w
postaci
bezpośrednich
relacji
oskarżonych
oraz
świadka.
Takie
ustalenia
nie
noszą
cech
dowolności,
ani
nie
są
obarczone
błędem.

Nie
można
także
akceptować
twierdzenia
obrony,
że
oskarżony
spowodował
odgryzienie
małżowiny
usznej
oskarżonego
H.
S.
(1),
działając
w
obronie
koniecznej.
Także
i w
tym
zakresie
Sąd
dokonał
ustaleń
faktycznych
na
podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
w
sprawie
dowodów,
nie
wyluczając
wyjaśnień
oskarżonego
J. S.
(1).
Żaden
z
tych
dowodów
nie
wskazuje,
żeby
takie

zachowanie
oskarżonego
było
faktycznie
uzasadnione
lub
usprawiedliwione
np.
bezpośrednim
zagrożeniem
życia.
Przeciwnie,
relacje
uczestników
wskazują,
że
doszło
do
tego
w
momencie,
kiedy
oskarżony
J. S.
(1)
był
odciągany
od
H.
S.
(1).
Nie
chciał
go
puścić
kontynuując
ataki.
W
tym
przypadku
nie
ulega
wątpliwości,
że
działanie
to
nie
może
być
kwalifikowane

w
kategoriach
kontratypu.

W
konsekwencji
należy
przyjmować,
że
ustalenia
dokonane
przez
Sąd
Okręgowy
są
poprawne
i
akceptowalne
w
świele
przeprowadzonych
w
sprawie
dowodów.

Są
zgodne
z
dowodami,
a
wnioski
i
oparte
na
nich
ustalenia,
nie
są
obarczone
dowołnością.

**Ad.
2 a)**

W
tym
miejscu
należy
ponownie
odwołać
się

do
poglądów
i
ocen
odnoszących
się
do
analogicznego
zarzutu
stawianego
przez
obrońcę
oskarżonych
G.
K.
(1) i
H.
S.
(1).
W
szczególności
tych
uwag
odnoszących
się
do
warunków
stosowania
reguły
in
dubio
pro
reo
z
art.
5 §
2
k.p.k.
i
warunków
w
jakich
możliwe
jest
podniesienie
zarzutu
naruszenia
tego
przepisu.

Sąd Okręgowy nie odwołuje się do tej reguły. Nie ujawnia wątpliwości, które należałoby rozstrzygać na korzyść oskarżonego J. S. (1). Sąd dokonuje ustaleń na podstawie dowodów, oceniając je zgodnie z własnym przekonaniem. Skarżący nie wykazuje przy tym, że takie wątpliwości, niemożliwe do rozstrzygnięcia przez ocenę dowodów w zakresie sędziowskiej swobody,

należało
podjąć.
Poprzestaje
na
wskazaniu,
że
sprzeczność
relacji
oskarżonych,
relacji
przeciwników,
uzasadnia
stosowanie
reguły
z
art.
5 §
2
k.p.k.
Takie
stanowisko
jest
bezpodstawne
i nie
może
stanowić
podstawy
do
zakwestionowania
ustaleń
faktycznych
w
niniejszym
postępowaniu.

Sąd
Okręgowy
oceniając
dowody,
w
tym
dowody
z
wyjaśnień
oskarżonych
G.
K.
(1) i
H.
S.

(1),
wiarygodność
relacji
weryfikował
w
oparciu
o
inne
dowody,
w
tym
te
niewątpliwie
obiektywne
(zeznania
K.
P.
(1),
protokół
ogłędzin
oraz
opinie
sądowo
–
lekarskie).
Dowody
te,
ale
także
w
części
uwzględniona
relacja
samego
oskarżonego
J. S.
(1),
zostały
przez
sąd
ocenione
z
koniecznym
krytycyzmem
i
wnikliwością.
Każdy
z
wyjaśniających
oskarżonych

ma
skłonność
do
modyfikowania
relacji
w
kierunku
dla
niego
korzystnym,
pomijając
okoliczności
go
obciążające.
To
przekonuje
o
szczególnym
znaczeniu
jakie
należy
nadawać
w
tych
okolicznościach
dowodom
niewątpliwie
prawdziwym,
obiektywnym.
To
one
bowiem
stanowią
podstawę
do
rzetelnej
weryfikacji
relacji
oskarżonych.
Tak
jest
i w
niniejszej
sprawie.
Sąd
ad
quo
dokonał
takiej
wnikliwej

oceny
wiarygodności
dowodów,
bez
naruszenia
zasady
bezzstronności,
a
dokonane
oceny
i
ustalenia
nie
wykraczają
poza
ramy
zakreślone
swobodą
sędziowską
z
art.
7
k.p.k.
Skarżący
nie
wykazał,
nie
przytacza
też
istotnych
argumentów,
które
kazałyby
stanowisko
sądu
traktować
jako
sprzeczne
z
zasadami
logiki
lub
doświadczeniem
życiowym.
Twierdzenia
skarżącego
sprowadzają
się
bowiem
do

przywolywania
i
popierania
wersji
prezentowanej
przez
samego
oskarżonego,
jakoby
to
on
był
ofiara
działań
napastników,
tj.
pozostałych
oskarżonych.
Argumentacja
oparta
na
takich
pozycjach
może
stanowić
jedynie
polemikę
z
akceptowalnymi
ustaleniami
sądu.

ad.
b)

Złożenie
przez
stronę
skutecznego
wniosku
dowodowego
wymaga
wskazania
tezy
dowodowej.
Wskazania
jaki
dowód
ma
zostać

przeprowadzony,
a
przede
wszystkim
jaka
jest
teza
dowodowa,
jakie
okoliczności
istotne
dla
sprawy
mają
tymi
dowodami
stwierdzone
(art.
169
§ 1
k.p.k.).
Sąd
Okręgowy
na
rozprawie
w
dniu
23
lipca
2021
roku
(k.
317 i
318)
oddalił
wnioski
dowodowe
oskarżonego
odnoszące
się
właśnie
do
dowodów
będących
przedmiotem
zarzutu.
W
ocenie
Sądu
Apelacyjnego

istotnie
przeprowadzenie
wskazywanych
tu
dowodów
nie
zmierza
do
ujawnienia
okoliczności
istotnych
dla
sprawy.
Świadek
K.
P.
(1),
która
faktycznie
ma
istotne
wiadomości
w
sprawie,
była
przesłuchana
w
postępowaniu
przygotowawczym
oraz
na
rozprawie
przed
sądem
orzekającym.
Nie
ujawniły
się
natomiast
okoliczności,
a
skarżący
na
to
nie
wskazuje
przekonująco,
że w
toku
tych

przesłuchań
pominięto
jakieś
okoliczności,
które
pozostają
ważne
dla
rozstrzygnięcia.
Przesłuchanie
świadka,
zwłaszcza
zaś
przesłuchanie
go
ponownie,
gdy
w
przesłuchaniu
uczestniczył
sam
oskarżony
oraz
jego
obrońca
(protokół
rozprawy
z
dnia
8
lipca
2021
roku
– k.
302-313),
na
pewno
wymagałoby
ujawnienia
się
nowych
ważnych
okoliczności.
Tak
jednak
nie
jest.
Sąd
miał
więc

podstawy,
aby
przyjąć,
że
wniosek
oskarżonego
zmierza
jedynie
do
przedłużania
postępowania
i nie
ma
merytorycznego
uzasadnienia.

W
treści
samej
apelacji
nie
wskazano
przy
tym
istotnych,
nowych
okoliczności
jakie
świadek
miałaby
jeszcze
ujawnić.

Również
zarzuty
odnoszące
się
do
nieuwzględnienia
pozostałych
wniosków
dowodowych
nie
zasługują
na
uwzględnienie.
Sąd
przeprowadził
dowód
z
protokołu

ogłędzin
mieszkania
gdzie
doszło
do
zdarzenia.
Dowód
ten
w
sposób
pełny
stwierdza
zastany
stan
rzeczy
oraz
zawiera
dokumentację
fotograficzną
(k.
130-136).
S.
mieszkania
potwierdzili
także
właściciele
–
M.
K. i
W.
K.
(2).
Prowadzenie
jeszcze
dowodu
z
zesań
policjanta,
który
te
okoliczności
dokonywał,
bez
wątpienia
jest
zbędne
i nie
prowadziłoby
do
ustalenia

istotnych
okoliczności.

Skarżący
stawia
także
zarzut
naruszenia
przepisów
postępowania
przez
zaniechanie
przeprowadzenia
dowodu

z
zeznań
ratowników
medycznych,
którzy
udzielali
pomocy

H.

S.

(1).

Także

i ten

dowód

należy

traktować

jako

zbędny

wobec

samej

treści

wyjaśnień

składanych

przez

oskarżonego

w

postępowaniu

oraz

wnioseków

opinii

biegłego

co

do

jego

stanu

zdrowia.

Brak

jest przy tym podstaw do twierdzenia, że składał on tam jakąkolwiek relację o sprawie, bądź aby ta miałyby być inna niż ta w postępowaniu.

Wniosek

Obrońca
wniósł zasadny
o:

1) częściowo
na zasadny
zasadzie
art. #
455 niezasadny
k.p.k.
poprawienie
błędnej
kwalifikacji
prawnej
czynu
polegająca
na
uznaniu
zastosowania
przez
oskarżonego
J. S.
(1)

obrony
koniecznej
tj.
art.
25
k.k.
i
zmianę
wyroku
Sądu
Okręgowego
we
Wrocławiu
III
Wydział
Karny
poprzez
uniewinnienie
oskarżonego
J. S.
(1)
od
zarzucanych
im
czynów;
ewentualnie:

2)
przedmiotowego
wyroku
i
przekazanie
sprawy
do
ponownego
rozpoznania
Sądowi
I
instancji.

Zwięźle
o
powodach
uznania
wniosku
za
zasadny,
częściowo

uchylenie

zasadny albo niezasadny.	
Nieuwzględnienie zarzutów apelacji obrońcy musiało skutkować nie podzieleniem wniosków tego środka zaskarżenia. Skarżący nie wskazał przy tym na żadną z przesłanek z art. 437 § 2 k.p.k., mogącą stanowić podstawę do uchylenia wyroku, co jednoznacznie skutkowało niemożnością uwzględnienia takiego wniosku.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE	

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.	<p>Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k.</p>	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Co do winy i kary (punkt I części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku).		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wyrok utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej:		

<p>- istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k.,</p> <p>- tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością orzeczenia (art. 440 k.p.k.),</p> <p>- wadliwości kwalifikacji prawnej (art. 455 k.p.k.),</p> <p>- a także stwierdzenia z powodów opisanych w sekcji 3. nietrafności podniesionych w apelacjach zarzutów (art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.).</p>		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		

1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwiąźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Sąd orzekając o nieuwzględnieniu wniosków apelacji oskarżonych, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art. 634 k.p.k. obciążył ich w częściach równych wydatków za postępowania odwoławcze oraz na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 i 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983.49.223 tj.) wymierzył za II instancję opłatę należną od wymierzonych kar pozbawienia wolności.	
7. PODPIS		
SSA Cezariusz Baćkowski SSA Maciej Skórniak SSA Janusz Godzwon		

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obróńca oskarżonych G. K. (1) i H. S. (1) adw. A. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie w zakresie sprawstwa i winy.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. S. (1) adw. O. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie w zakresie sprawstwa i winy.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana